

ledes den endelige Toldreform vil komme til at se ud.

Binhme: Det er det mærkelige ved de nu stedsundne Udtalelser, at fra de forskellige Standpunkter og med de forskellige Motiveringer munde de alle ud i, at man hylber Finansministeren og hans Forslag, om end den sidste ærede Taler havde nogen Vanskelighed ved at komme med. Jeg skal gerne slaa Følge, men jeg har ogsaa mit Standpunkt og min Motivering, og det er for det første, at da vi staa lige paa Dørtærskelen til at skulle give en Skat af 10 Kr. paa Allet, hilser jeg naturligvis med Glæde et Forslag, som siger: Skulle vi ikke en Gang for alle sætte Skatten noget ned? Jeg var i sin Tid Modstander af Altskatten, navnlig fordi den fremtraadte som en Skat paa den mindre bemidlede Del af Befolkningen til Fordel for Sufferet, der i en overvejende Grad var en Indtægtskat. Jeg hilser for saa vidt altsaa Forslaget med Glæde, og det saa meget mere, som jeg i det hele er en Hader af alle Skatter og egentlig ikke ser nogen Nødvendighed for at have dem, og af ny Skatter i Særdeleshed, naar de ikke ere bestemte til ligefrem at træde i Stedet for andre endnu mindre behagelige Skatter. Der er jo fra forskjellig Side indvendt meget mod den stigende Skala. Naar navnlig den første ærede Taler i Dag var en stærk Modstander af, at man saaledes beskattede denne Kæring — kan man vel kalde det — paa forskjellig Maade, vil jeg sige, jeg troede, han selv dog delvis var en Tilhænger af en progressiv Skala. Navnlig maa jeg sige, at naar man gaar til at lægge Skat paa Kæring er det progressive System berettiget af forskellige Aarsager. For det første, fordi al Told til Fordel for Storindustrien er forkastelig over for de mindre bemidlede, over for Haandværkerne og over for den mindre Bedrift, og enhver Skat, som lægges paa Kæringen, er i Virkeligheden en Beskyttelse for Storindustrien og i samme Forhold til Stade for den mindre Industri. Det er selvfølgelig, at de smaa Bryggerier ganske anderledes end de store maa kæmpe for at tilvejebringe de Skatter, der blive lagte paa Kæringen, idet de dels ikke kunne udnytte Maskindriften i den Grad som de store Fabriker — de de maa have mere Haandkraft, mere menneskelig Arbejdskraft, og dels have vanskeligt ved at opnaa de samme Priser ved Indkøb af Raamaterialer. I denne Industri i Særdeleshed have de forferdelig Vanskelighed ved at kæmpe imod den store Industri. Naar vi se rundt omkring i Kjøbenhavn og Provinsbyerne, at de store Bryggerier benytte deres

Kapitalmagt til at knuse de smaa ved ligefrem at leje Restaurationer til at sælge deres Fabrikater, lige inde i Hjertet af de Omraader, hvor de smaa Bryggerier have deres naturlige Kundekreds, sympatiserer jeg fuldt ud med, at man, naar man vil lægge en Skat paa Kæringen, lader den blive progressiv, saa at man ikke knuser den mindre Industri til Fordel for den store. Det undrer mig, at ingen af dem, der have haft Ordet, have set Sagen fra samme Standpunkt som jeg, nemlig fra Landbrugets Synspunkt — den ærede første Taler var dog ogsaa kaldet dertil. — Vi Landmænd ere ikke tjente med, at den Industri, som naturligt blomstrer op omkring i vore Provinsbyer, ødelægges, for at det hele kan være samlet her i Kjøbenhavn. Vi sælge vort Byg, vore Produkter til Bryggerierne, naar de have Brug for dem, og jo længere de ere borte, jo større og mægtigere de blive, desto snarere ville de kaste Brag paa vore Produkter og købe i Udlandet. Endelig have vi ogsaa Brug for Alfaldet i Landbruget. Vi have Brug for, at vore Provinsbyer kunne florere, ikke blive knuste i Konkurrencen med Kjøbenhavn. Jeg vil bestemt holde paa, at naar vi skulle beskaffe Kæringen, maa vi dog gøre det progressivt, saa at vi ikke gaa hen og ødelægge alle de smaa Kæringer til Fordel for den store Industri i Kjøbenhavn. Jeg finder det som sagt heldigt, at der er forbeholdt de smaa Bryggerier en lavere Bestatning.

Der er sagt fra forskjellig Side, at Loven ikke burde være uendeelig i Tid, den burde have en Ende, man har sagt 5 Aar. I Kraft af, hvad jeg har sagt, ønsker jeg, at den bliver ved at bestaa. Men skal den gøres temporær, er dog 5 Aar virkelig for lidt, saa holder jeg mig til Ministeren og siger: mindst 10 Aar, det vil sige, jeg vil helst have det mest mulige. Men hvorfor skal Loven indskrænkes til de smaa eksisterende Bryggerier? Hvorfor skal der gives dem Monopol? Hvorfor maa de Byer, som ikke have Bryggerier, ikke komme med lige saa godt som Nabobyerne, stont de maaste have lige saa gode Betingelser? Efterhaanden som Udviklingen gaar for sig, tiltager Folkmængden baade i Byerne og Omegnen, hvorfor maa saa disse Byer ikke komme med ind under samme Betingelser som de andre? Fordi, siger man, de store Bryggerier da gaa itu og lave sig om til smaa Bryggerier. Ja, hvis det var Tilfældet kunde der være noget i det. Men jeg tror nu ikke, at hverken Gamle Carlsberg eller Ny Carlsberg gaa itu af den Grund og lave sig om til smaa Bryggerier. Men for Resten, hvis de